

[Prima Pagină](#) > ... > [Dreptul Familiei Și Succesiunea](#) > [Răspunderea Părintească - Încredințarea Copilului Și Dreptul de Vizită](#) > Belgium

Răspunderea părintească - încredințarea copilului și dreptul de vizită

Conținut furnizat de

European Judicial Network
(in civil and commercial
matters)

1 Ce înseamnă în termeni practici termenul juridic „răspundere părintească”? Care sunt drepturile și obligațiile titularului răspunderii părintești?

Autoritatea părintească reprezintă un mecanism legal de protejare și reprezentare a copiilor până când aceștia ating vârsta majoratului sau devin independenți. Aceasta vizează atât persoana, cât și bunurile copilului. Autoritatea părintească este reglementată de articolele 371-387ter și articolul 203 din Codul civil.

Autoritatea părintească este exercitată automat de părinții legali ai copilului, și anume acele persoane care sunt considerate ca atare de lege pe fondul unei legături de paternitate, de maternitate sau de co-maternitate stabilite prin legătură de sânge, adopție sau lege. Dacă părinții biologici nu sunt recunoscuți prin lege ca fiind părinți legali, aceștia nu sunt titulari ai autorității părintești.

Copiii rămân sub autoritatea mamei și a tatălui până când ating vârsta majoratului (18 ani) sau devin independenți. Deciziile privind condițiile de trai, întreținere, sănătate, supraveghere, educație, formare sau dezvoltare a copilului sunt în sarcina părinților (articolul 203 din Codul civil).

Printre diferitele aspecte ale autorității părintești, se face o distincție între autoritatea asupra persoanei copilului, gestionarea bunurilor copilului și anumite prerogative ale autorității părintești. Autoritatea asupra persoanei copilului poate fi divizată în „custodie”, care constă în „a locui” împreună cu copilul (și anume, îngrijirea copilului, supravegherea copilului și luarea deciziilor educaționale legate de prezența copilului la părinți); și dreptul la educație, care presupune luarea deciziilor în ceea ce privește întreținerea, educația și formarea copilului. În ceea ce privește gestionarea bunurilor copilului, se face o distincție între dreptul de a administra bunurile copilului și uzufructul legal al acestora. Prerogativele speciale presupun puterea de decizie a părinților în ceea ce privește căsătoria, adopția și independența copilului.

2 Ca regulă generală, cine are răspundere părintească asupra unui copil?

În mod normal, autoritatea părintească asupra persoanei copilului minor este exercitată în comun de către cei doi părinți ai copilului. Indiferent dacă părinții locuiesc împreună sau nu, dacă sunt căsătoriți sau nu, din momentul în care s-a stabilit filiația între copil și fiecare dintre părinții săi, aceștia exercită (în comun) diferitele prerogative ale autorității părintești (articolele 373 și 374 din Codul civil).

În cazul în care nu s-a stabilit filiația copilului fie față de tată, fie față de mamă sau dacă unul dintre aceștia a decedat, este dispărut sau incapabil de a-și manifesta voința, celălalt părinte exercită singur autoritatea părintească.

În ceea ce privește terții (care acționează cu bună-credință), se prezumă faptul că fiecare părinte acționează sub rezerva consimțământului exprimat de celălalt părinte în contextul exercitării unei acțiuni în materie de autoritate părintească în mod individual (articolul 373 din Codul civil).

În cazul în care părinții nu reușesc să ajungă la un acord în ceea ce privește modul de organizare a condițiilor de trai ale copilului, deciziile importante privind sănătatea, educația, formarea și timpul liber al copilului sau aspecte de natură religioasă sau filosofică, sau în cazul în care se consideră că un anumit acord contravine intereselor copilului, instanța specializată în dreptul familiei (*tribunal de la famille*) poate încredința exercițiul exclusiv al autorității părintești unuia dintre părinți.

În acest caz, în conformitate cu dispozițiile prevăzute, celălalt părinte își menține (1) un drept de supraveghere, și anume dreptul de a fi informat cu privire la situația copilului și de a se adresa instanței specializate în dreptul familiei competente în cazul în care consideră că celălalt părinte nu a acționat în interesul copilului, precum și (2) un drept de a menține legături personale cu copilul. Acest drept poate fi refuzat exclusiv din motive foarte grave (articolul 374 din Codul civil).

3 Dacă părinții nu sunt capabili sau nu vor să-și exercite răspunderea părintească asupra copiilor lor, poate fi numită o altă persoană în locul lor?

În cazul în care autoritatea părintească nu poate fi exercitată de către niciunul dintre părinți, copilul va fi plasat sub tutelă (articolul 375 din Codul civil).

4 Dacă părinții divorțează sau se despart, cum se stabilește chestiunea răspunderii părintești pe viitor?

În principiu, separarea sau divorțul părinților nu are niciun efect asupra normelor privind exercitarea autorității părintești. Principiul juridic consistă în exercitarea în comun a autorității părintești de către fiecare dintre părinții copilului (a se vedea punctul 2). Acest lucru înseamnă că fiecare dintre aceștia exercită și va continua să exercite elementele autorității părintești și că niciunul dintre părinți nu poate lua de unul singur o decizie care ar împiedica exercitarea prerogativelor celuilalt părinte. Prin urmare, acesta trebuie să obțină acordul celuilalt părinte, în caz contrar neputând acționa. Cu toate acestea, în ceea ce privește, de exemplu, condițiile de trai ale copilului, părintele cu care locuiește copilul va lua în mod corespunzător decizii privind programul zilnic, bunele maniere, etc.

Părinții pot conveni asupra modalităților de exercitare a autorității părintești, cu condiția ca acest lucru să fie în interesul copilului.

În caz contrar, chestiunea trebuie înaintată instanței specializate în dreptul familiei, care poate hotărî în sensul încredințării exercitării exclusive a autorității părintești unuia dintre părinți (a se vedea punctul 2).

Trebuie adoptate hotărâri în ceea ce privește condițiile de trai ale copilului, locul în care acesta este înregistrat la evidența populației, precum și măsuri privind contribuția părinților la întreținerea, educația și formarea copilului.

5 Dacă părinții încheie un acord privind răspunderea părintească, ce formalități trebuie respectate pentru a face ca acordul să fie executoriu?

Părinții nu sunt obligați să se prezinte în fața instanței specializate în dreptul familiei și pot încheia un act sub semnătură privată care să reglementeze chestiunea exercitării autorității părintești asupra copilului. Pentru a-i sprijini în acest sens, părinții pot apela, în orice moment, inclusiv în timpul procedurii, la serviciile unui mediator autorizat și pregătit în mod corespunzător (avocat, notar sau alt mediator autorizat) [articolul 1730 din Codul judiciar (*Code judiciaire*)].

Dacă părinții doresc, la nevoie, să poată executa această decizie, aceștia trebuie să înainteze acordul unei instanțe specializate în dreptul familiei competente, care va verifica dacă acesta este în interesul copilului.

În cazul unui divorț cauzat de destrămarea iremediabilă a căsătoriei (a se vedea fișa „Divorț-Belgia”), părinții pot solicita instanței specializate în dreptul familiei, în orice etapă a procedurii, să ia act de acordul privind măsurile

provizorii care privesc copiii. Judecătorul poate refuza să confirme acordul dacă acesta este contrar intereselor copiilor.

În cazul unui divorț prin acordul părților, (a se vedea fișa „Divorț-Belgia”), părțile trebuie să indice în acordul lor prealabil divorțului care vor fi măsurile aplicate în ceea ce privește autoritatea părintească (exercitarea autorității părintești, dreptul de a menține legături personale, administrarea bunurilor copilului), precum și măsurile privind contribuția părinților la întreținerea, educația, sănătatea, formarea și dezvoltarea copilului, atât pe parcursul desfășurării procesului de divorț, cât și ulterior. Procurorul emite un aviz și instanța specializată în dreptul familiei poate anula sau modifica orice dispoziții contrare intereselor copiilor minori. Instanța specializată în dreptul familiei pronunță divorțul și ia act de acordul privind copiii minori.

6 Dacă părinții nu pot ajunge la un acord privind chestiunea răspunderii părintești, care sunt căile alternative de rezolvare a conflictului fără prezentarea în instanță?

În momentul depunerii cererii, grefierul aduce la cunoștința părților faptul că acestea pot recurge la mediere, conciliere sau orice altă formă de soluționare amiabilă a litigiilor [articolul 1253ter alineatul (1) din Codul judiciar]. În plus, judecătorul poate propune părților în orice moment luarea în considerare a posibilităților de conciliere sau de mediere. În cazul în care părțile sunt de acord, judecătorul poate amâna cauza, astfel încât părțile să poată analiza posibilitatea încheierii unor acorduri sau a găsirii unor soluții prin intermediul medierii, sau cauza poate fi înaintată departamentului de soluționare amiabilă [articolul 1253ter alineatul (3) din Codul judiciar].

În cazul în care părțile ajung la un acord, instanța aprobă acest acord, cu condiția să nu fie în mod evident contrar intereselor copilului [articolul 1253ter alineatul (2) din Codul judiciar].

De asemenea, oricare dintre părți poate să propună recurgerea la mediere, independent de orice procedură judiciară (articolul 1730 din Codul judiciar). Acordul convenit cu ajutorul mediatorului autorizat poate, de asemenea, să facă obiectul unei confirmări în condițiile menționate anterior.

În cele din urmă, părțile pot consulta în orice situație experți (asistenți sociali, psihologi, pedopsihiatri) pentru a obține o opinie avizată sau pentru a cere numirea unui expert în cadrul procedurii judiciare. În cadrul procedurii menționate anterior, procurorul poate solicita serviciilor sociale informații în legătură cu copiii, iar instanța specializată în dreptul familiei va avea în vedere opiniile exprimate de copii [articolul 1253b alineatul (6) din Codul judiciar].

7 Dacă părinții se prezintă în instanță, asupra căror chestiuni legate de copil poate judecătorul să decidă?

Dacă părinții nu pot ajunge la un acord în legătură cu copilul, ajung la un acord parțial sau acordul este contrar intereselor copilului, instanța specializată în dreptul familiei hotărăște în ceea ce privește exercitarea autorității părintești, având în vedere dorințele exprimate de părinți, dar și de către copil în cazul în care acesta are vârsta legală, precum și situația și circumstanțele cauzei. Printre aspectele care pot fi sesizate instanței se numără:

- exercițiul în comun sau exclusiv al autorității părintești (a se vedea punctul 2);
- locul în care copilul va fi înregistrat cu titlu principal în registrul de evidență a populației (= domiciliu);
- condițiile de trai ale copilului (în lipsa unui acord și în cazul exercitării autorității părintești în comun, egalitatea în ceea ce privește condițiile de trai ale copilului este de preferat în cazul în care cel puțin unul dintre părinți face o solicitare în acest sens. Dacă aceasta nu este soluția cea mai potrivită, pot fi avute în vedere prelungirea perioadei de vizită sau alte formate. Instanța specializată în dreptul familiei va avea în vedere circumstanțele și interesele specifice ale copilului și ale părinților);
- contribuția pentru întreținere (în măsura posibilităților, fiecare părinte trebuie să acopere costurile corespunzătoare în materie de condiții de trai, întreținere, sănătate, supraveghere, educație, formare și dezvoltare).

Instanța specializată în dreptul familiei poate fi solicitată să se pronunțe și asupra aspectelor referitoare la educația și formarea copilului. De asemenea, părțile pot sesiza instanța cu întrebări specifice, precum alocarea perioadelor de vacanță între părinți, partajarea anumitor cheltuieli, înscrierea la școală, etc. Acestea depind de fiecare caz în parte.

8 Dacă instanța hotărăște că un părinte va avea custodia exclusivă a unui copil, aceasta înseamnă că el sau ea poate decide asupra tuturor chestiunilor legate de copil fără îl consulte pe celălalt părinte în prealabil?

Faptul că unul dintre părinți este titularul exclusiv al autorității părintești nu îi conferă acestuia libertatea deplină de a lua decizii în legătură cu copilul. Se impun a fi avute în vedere acordurile stabilite în fiecare caz. În plus (a se vedea punctul 2), celălalt părinte își menține dreptul de a supraveghea educația copilului.

Schimbarea domiciliului împreună cu copilul fără informarea celuilalt părinte în acest sens poate afecta condițiile de trai ale copilului, dreptul acestuia de a menține legături personale, etc. În astfel de cazuri, partea care nu a fost notificată sau care nu este de acord poate sesiza instanța specializată în dreptul familiei (articolele 374 și 387bis din Codul civil) sau, în caz de urgență și atunci când este absolut necesar, judecătorul delegat cu luarea măsurilor provizorii (*juge des référés*) [articolul 584 al patrulea paragraf din Codul judiciar].

9 Dacă instanța hotărăște că părinții vor avea custodia comună a unui copil, ce înseamnă aceasta în practică?

(A se vedea punctul 2). Acest lucru înseamnă că fiecare dintre aceștia își exercită și va continua să își exercite elementele autorității părintești („custodia” copilului, dreptul la educație, dreptul de a administra legal bunurile copilului și de a beneficia de uzufructul acestora) și că niciunul dintre părinți nu poate lua de unul singur o decizie care ar împiedica exercitarea prerogativelor celuilalt părinte. Prin urmare, acesta trebuie să obțină acordul celuilalt părinte, în caz contrar neputând acționa. Cu toate acestea, în ceea ce privește, de exemplu, „custodia” copilului, părintele cu care locuiește copilul va lua în mod corespunzător decizii privind programul zilnic, bunele maniere, etc. În ceea ce privește terții (care acționează cu bună-credință), se consideră că fiecare părinte acționează sub rezerva consimțământului exprimat de celălalt părinte în contextul exercitării unei acțiuni în materie de autoritate părintească în mod individual (articolul 373 din Codul civil).

10 Cărei instanțe sau autorități ar trebui să mă adresez dacă vreau să depun o cerere privind răspunderea părintească? Ce formalități trebuie respectate și ce acte trebuie să atașez la cererea mea?

Potrivit articolului 572bis alineatul (4) din Codul judiciar, instanța specializată în dreptul familiei este însărcinată cu soluționarea cererilor având ca obiect exercitarea autorității părintești, condițiile de trai sau drepturile de menținere a legăturilor personale în ceea ce privește copiii minori. Documentele care trebuie anexate la cerere depind de acțiunea intentată.

11 Ce procedură se aplică în aceste cazuri? Este disponibilă o procedură de urgență?

Anumite cauze care sunt de competența instanței specializate în dreptul familiei, cum ar fi cauzele având ca obiect autoritatea părintească, condițiile de trai sau dreptul de a menține legături personale, sunt considerate ca având caracter urgent prin lege și pot fi introduse pe baza unei cereri *inter partes*, a unei citații sau a unei petiții comune. Astfel de cauze sunt soluționate printr-o hotărâre provizorie. Atunci când cauza este introdusă pe baza unei citații, termenul este de cel puțin două zile (a se vedea articolul 1035 al doilea paragraf din Codul judiciar). În alte cauze, audierea inițială trebuie să aibă loc în termen de cel mult 15 zile de la data depunerii cererii la greua instanței [articolul 1253ter alineatul (4) punctul (2) din Codul judiciar].

În toate cauzele în care sunt implicați copii minori, părțile trebuie să se prezinte personal nu numai la audierea inițială, ci și la audierile în cursul cărora sunt discutate aspecte referitoare la copii și la ședințele de audiere a

pledoariilor [articolul 1253ter alineatul (2) primul și al doilea paragraf din Codul judiciar]. În plus, orice minor are dreptul de a fi audiat cu privire la aspectele relevante privind autoritatea părintească, condițiile de trai și dreptul de a menține legături personale [articolul 1004 alineatul (1) punctul (1) din Codul judiciar].

12 Pot obține asistență juridică pentru a acoperi costurile procedurii?

În acest caz se aplică regulile de drept comun (a se vedea fișa „Asistență juridică - Belgia”).

13 Este posibilă atacarea unei hotărâri privind răspunderea părintească?

În cazul unui divorț prin acordul părților, dacă părțile au ajuns la un acord în ceea ce privește modalitățile de exercitare a autorității părintești, procurorul a emis un aviz și instanța specializată în dreptul familiei a luat act de acorduri și a pronunțat divorțul, nu există, în principiu, temeiuri pentru a introduce o cale de atac.

În alte situații, o hotărâre privind autoritatea părintească poate fi atacată în mod normal în termen de o lună. Acest termen se calculează de la data comunicării sau a notificării hotărârii (apel împotriva unei ordonanțe pronunțate cu privire la o cerere unilaterală). Pronunțarea unei hotărâri este amânată, în unele cazuri (de exemplu la cererea procurorului) pentru a prelungi termenul.

14 În anumite cazuri, poate fi necesară adresarea către o instanță sau către o altă autoritate pentru a face executorie o hotărâre privind răspunderea părintească. Care procedură se aplică în asemenea cazuri?

Instanța specializată în dreptul familiei care a stabilit perioadele în care copilul poate locui împreună cu fiecare părinte sau care a confirmat dreptul unui părinte sau chiar al unui terț de a menține legături personale cu acesta poate adăuga a posteriori măsuri executorii [articolul 387ter alineatul (1) al cincilea paragraf din Codul civil]. Instanța stabilește natura acestor măsuri și modalitățile punerii lor în practică având în vedere interesele copilului și, dacă se consideră necesar, desemnează persoane autorizate pentru a asista executorul judecătoresc în executarea hotărârii. Instanța specializată în dreptul familiei poate fixa daune cominatorii pentru a asigura respectarea hotărârii.

15 Ce ar trebui să fac pentru ca o hotărâre în materia răspunderii părintești pronunțată de o instanță dintr-un alt stat membru să fie recunoscută și executată în acest stat membru?

De la 1 martie 2005, în temeiul Regulamentului (CE) nr. 2201/2003 al Consiliului, cunoscut ca regulamentul „Bruxelles IIA”, toate hotărârile care au ca obiect răspunderea părintească pronunțate într-un stat membru (cu excepția Danemarcei) sunt, în principiu, recunoscute de plin drept. Cu toate acestea, cu excepția deciziilor legate de dreptul de vizită și de înapoiere a unui copil răpit, executarea presupune introducerea unei cereri de executare la instanța specializată în dreptul familiei, care va statua printr-o hotărâre provizorie.

Această procedură simplificată nu se aplică însă hotărârilor pronunțate înainte de această dată în afara cadrului unei proceduri de divorț. În acest caz, se recomandă urmarea procedurii normale de recunoaștere și executare.

16 Ce instanță din acest stat membru trebuie să sesizez pentru a mă opune recunoașterii unei hotărâri în materia răspunderii părintești pronunțate de o instanță dintr-un alt stat membru? Ce procedură se aplică în acest caz?

Orice persoană interesată se poate adresa instanței specializată în dreptul familiei pentru a obține refuzul recunoașterii unei decizii pronunțate în străinătate. Instanța specializată în dreptul familiei poate suspenda procedura dacă hotărârea în cauză face obiectul unui apel în țara de origine.

17 Ce legislație se aplică în acțiunile privind răspunderea părintești în cazul în care copilul sau părțile nu locuiesc în acest stat membru sau au cetățenii diferite?

Instanțele belgiene aplică, în principiu, legea de la reședința obișnuită a copilului.

Cu toate acestea, se aplică legea statului a cărui cetățenie o deține copilul dacă legea de la locul de reședință nu permite să se asigure protecția necesară asupra persoanei sau bunurilor copilului. În cazul în care este imposibil din punct de vedere material sau legal să se ia măsurile prevăzute de legea străină în cauză, se aplică legea belgiană.

Această pagină face parte din portalul [Europa ta](#).

Ne-am bucura să primim [feedbackul](#) dumneavoastră cu privire la utilitatea informațiilor furnizate.

Ultima actualizare: 15/12/2020

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.